

Ύπαρχον άραγε τέτοιες γυναίκες στην πραγματικότητα; Δεν τό πιστεύω! Ή φιοραία γυναίκα του κινηματογράφου είνε ένα σύμβολο. Είνε ό τύπος των έργληματικών γυναικών, άπως ό φανταστικός Φαντομαδες στην ζωή, ύπαρχον τότε, άσφαλώς, και φιοραίες γυναίκες...

Ή ήθοσιός του θ' άποφασίση νά παίξη στον κινηματογράφο τον ρόλο της «φίρας», βλέπει σέ λίγο νά χάνη την προσοικιότητά της, τό πραγματικό της «έγώ» κ' ότι δέν κάνει τίποτ' άλλο παρά νά μιμείται τον τύπο της φιοραίας γυναίκας πού εδημιούργησε!

Πολλές φορές ατή ή μεταμορφώσις γίνεται δίχως νά τό θέλη... Μεταμορφώνεται άπό την τεραστία διαφήμισι πού γίνεται γύρω άπό τ' όνομα της. Άν θέληση νά φανή άπλή, ειλικρινής, άνθρωπιν, σταντά τότε ειρωνικά χαμόγελα και σαρκασμούς. Όλοι νομίζουν ότι κάνει φρένιζα την άπλή και την ειλικρινή και πιστεύει ότι ή άρελείά της είνε ένας «θεατηρισιώδης» πούλ κοζού γούστου... Καταλαβαίνετε λοιπόν την τραγική ειρωνεία... Άν τώρα έξακολούθησι νά παίξη στή ζωή τον ρόλο της φρένιζης «φίρας» πού εδημιούργησε στην δθόνη, όλος ό κόσμος θαυμάζει την προσοικιότητά της και την λατρεύει σαν έιδωλο!...

Μιά τέτοια τραγική μοίρα, έγώ τοιάχιστον, την θεωρώ ως έναν έξευτελισμό. Ποτέ ένας ήθοσιός δέν είνε ύποχρεωμένος νά μοιάσι με τό πρόσωπο πού ενσαρκώνει στην δθόνη ή στή σσηνή. Γιατί τότε πού θά ήταν ή τέχνη του; Έγώ έχω πάσει την άπόφασιν νά παρουσιάσω στην δθόνη κάθε φορά κ' έναν διαφορετικό τύπο γυναικας.

Τά πρόσωπα αυτά πού υποδύομαι, δέν με αντιπροσωπεύουν, δέν αντιπροσωπεύουν τό «έγώ» μου, την προσοικιότητά μου... Ή Μάρλεν Ντήτριχ είνε πάντοτε άλλη... Έχει τό δικό της «έγώ», την δική της προσοικιότητα. Ούτε ή Λόλα Λόλα του «Γαλάζιου Άγγελου», ούτε ή Ντόλυ του «Μορζόκο», είνε ή Μάρλεν Ντήτριχ. Αιτίες ή δύ γυναίκες, ή φιοραίες, άπως τις λένε, είνε δύ φανταστικά πρόσωπα. Έξησα, βέβαια, την ζωή τους (στην δθόνη), δοκίμασα τις συγνήσεις τους και τά πάθη τους, κ' έδειξα όσο μπορούσα καλύτερα τη δική τους προσοικιότητα, δέν έδειξα όμως τη δική μου...

Ή Μάρλεν Ντήτριχ δέν είνε μιá φιοραία γυναίκα... Δεν αγαπεί τά σκάνδαλα και τούς αματηρούς έρωτες... Ζή ήσχηα κ' εντυχισιένε με τόν άνδρα της και τό παιδί της...

Ποτέ μου, λοιπόν, δέν θέλησα νά παίξω τό ρόλο της «φίρας» έξω από την δθόνη. Κι' όμως ή διαφήμισις έξακολούθει νά με παρουσιάζη ως μιá φιοραία γυναίκα πού ζή τολμημένη σ' ένα ακοιτικό και σατανικό μυστήριο και πού ή καρδιά της είνε κρύα και σκληρή σαν τό χρυσάφι!...

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ

Καί άλλοτε έγραψαμε γιά την κλασική αφήρημαδα του Έδισων. Ίδου σήμερα μερικά άκόμη σχετικά ανέκδοτα του:

Ληγούνται ότι ό μεγάλος έφευρότης, την τρίτη ήμέρα μετά τό γάμο του ξέγασσε τή... γυναίκα του, πού τόν περιέμενε στό σταθμό, και πήγε στό εργαστήριό του γιά νά έξακολούθησι τά πειράματά του.

Μιά άλλη μέρα πάλι τόν είχε προσκαλέσει στό έτήσιο επίσημο γεύμα της ή εταιρία ή όποια έξευτελιέτο τις έφευρόσεις του. Ό βοηθός του Έδισων τόν έπληροφόρησε ότι τό γεύμα θά εδίδετο στις 5, αλλά ότι έπρεπε ν' άρήσει τη δουλειά του στις τέσσαρες γιά νά προφθάσι νά ξυριστή και ν' αλλάξει.

Ό άδιόρωτος αφήρημένος όμως, όταν είδε ότι τό ρολόι έδειχνε 5, σηκώθηκε γρήγορα από τό γραφείο του και με την ποδιά του εργαστηρίου του, καθώς ήταν, πήρε τό αυτοκίνητό του και πήγε στό γεύμα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή άπισιοδοξία φέρνει πάντα την κακοτυχία.
(Β. Ο ύ γ ζ ω)
—Νά είσαι φιλόδοξος! Νά ζυττάς πού ψηλά άπ' τό σκατό πού εινδύοκεις. Άν δημιουργήσις μιá κατάστασι και μείνις άκίνητος σ' αυτήν, γρήγορα θά πέσις άπ' τή θεσι πού βρισκεσαι.
(Μ. Ν α π ο λ έ ω ν)
—Οι έθνοί σου είνε πάντα χρήσιμοι γιατί σου μαθαίνουν τά έλαττώματα πού έχεις στή ούχι σου και πού δέν τά βλέπεις. Έτσι σ' αναγκάζουν νά τά διορθώσις.

(Γ ο ύ λ ι ο ς Κ α ι σ α ρ)
—Ό λαός, τό νερό κ' ή φωτιά, στην όρημύ τους είνε τά πού άσυνγράτητα πράγματα.
(Κ ο ρ ν ή λ ι ο ς)
—Τά παρόδοξα του παρόντος γίνονται συνηθισμένες άλήθειες του μέλλοντος.
(Λ α μ π ο υ λ έ)

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΑ ΜΟΥΡΑ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Ένας λεβέντης έφημέριος περνούσε καθάλλα επάνω στην όμορφη φοράδα του, τη δυνατή και καλοσχευμένη.

Ήταν ή εποχή πού βγαίνουν άφθονα τά βατόμουρα. Ό λεβέντης πατάς τραβάει εμπρός, ψυθυρίζοντας τις κροινές του προσειχές. Άξαρνα, εκεί πού πήγαινε, σ' ένα λαζαριόμα του δρόμου, βλέπει μέσα στα βάτα τ' άγκραθιά μιά άγριομουριά φορτωμένη από μεγάλα κατόμαυρα όμοια μούρα.

—Χριστέ μου! φωνάζει, ποτέ μου δέν είδα τόσο όμοια μούρα. Τά είδε και τά λαχτάρισε.

Και κόβοντας τό δρόμο της φοράδας του, την εσταμάτησε ίσα-ίσα εμπρός στα βάτα. Άλλά τί νά κάνει πού τά πού γινωμένα και όμοια μούρα ήταν ψηλά και τριγυρισμένα άπό άγκραθιά. Ό καλός μας ό πατάς βλέπει καλά πώς δέν θά μωσούθη νά φθάσι καθεμένος απάνω στη φοράδα του. Άνεβαίνει, λοιπόν, με τά δύο του πόδια απάνω στη σέλλα και γέρνοντας λίγο πρós τά βάτα, εδίδεξε τά πού νόστιμα και καλοκαμοικμένα και τά έφαγε με μεγάλη όρεξι.

Κι' όταν καταβρόχθισε άρεστιά, τόσο πού έχόθισσε, εκύτταξε νά ιδή σέ τί στάσι βρισκεται ή φοράδα του. Βλέπει πώς στεκόταν ήσυχη και χάρηκε πολύ, γιατί ήταν άζώμα όρθιος απάνω στη σέλλα.

—Θεέ μου, ακέφθηρε! αν ήταν τώρα κανέναν έδώ και της φωνάζει: χιά-άι!...

Τό συλλογιστηκε και την ίδια στιγμή τό έξεστάμισε ό εύλογιμένος. Ή φοράδα άκονσε τό σύνθημα, φοβήθηκε και μ' ένα άπότομο πλήθμα έκοιματόσε.

Ό πατάς βρόθθηκε άμείσως περμένος στα βάτα, μέσ' στ' άγκραθιά, τόσο άσχημα, πού βέβαια δέν ήθελε νά μεταγνώσι γιά όλο τόν κόσμο ούτε από τό ένα μέρος, ούτε από τό άλλο.

Ή φοράδα πάει, φεύγοντας, και γυρίζει στό σπίτι. Σάν την είδαν οι άνθρωποι του, έτρωμαξαν κ' έμνηξαν τά κλάματα, νομίζοντας πώς κάτι κακό θά έπασε ό καλός τους άφέντης ό πατάς.

Τρώχουν παντού και φθάνουν στό φράχτη, όπου ό πατάς ήταν άζώμα εκεί σ' έλεεινή κατάσταση.

—Έ, παιδιά μου! τούς φωνάζει πού τραβάτε; Έδώ βρισκομαι και δέν είμαι πιαρασιμένος διόλου στα μαλακά. Τά βάτα και τ' άγκραθιά με πληγώνουν και μου ματώνουν τό κορμί.

—Πατά μου, τού λέν' εκείνοι, ποιός σ' έβαλ' εκεί μέσα;

—Άλλοίμονο, παιδιά μου... ό πειρασμός! Καθώς περνούσα άπ' έδώ, λέγοντας την προσειχή μου, μούπε ή επιθυμία νά φάω μούρα. Μά τώρα άφήστε τά λόγια και βοηθήστε με νά γλυτώσω από δύ μέσα... Τίποτ' άλλο δέν θέλω παρά ν' αναπαυθώ στό σπίτι μου.

Τό πάθημα αυτό του πατά μās διδάσκει πώς δέν είνε καθόλου φρόνιμο νά λή κανέναν και νά ξεστομίζη ότι σκέπτεται.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ή γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η.—Φαντασθήτε τί παράξενο όνειρο είδα απόψε, κόριε Τάκη! Έχόμενα, λέει μαζί σας υπό τούς ήχους ενός τραγουδιού πού έλεγε: «Ήσαία, χόρευε...»

Ό κ ύ ρ ι ο ς Τ ά κ η ς.—Δέν τό βρισω διόλου παράξενο αυτό, δεσποινίς!...

Ή γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η.—Άλήθεια! Ό κ ύ ρ ι ο ς Τ ά κ η ς.—Βεβαίωτατα... Γιατί άκόμα νά μη γίνω μιá μέρα... κομπιάρος σας; ***

Στό άστεινωκό τμήμα: Έ ν α ς ζ ύ ρ ι ο ς.—Χθές τη νύχτα, κόριε άστεινωκέ, μπήξαν στό σπίτι μου άγνωστοι και σπάσανε τό πάνω της κόρης μου. Ό ά σ τ υ ν ό μ ο ς.—Καί δέν κλέψανε τίποτα; Ό κ ύ ρ ι ο ς.—Όχι... Καταστρέψανε μόνο τό πύνο. Ό ά σ τ υ ν ό μ ο ς.—Τότε... κάποιος γείτονας σας τό έκοιμα!

Μεταξύ φιλενάδων: Ή π ρ ώ τ η.—Έγώ, κορίτσι, όταν θά παντρευτώ, δέν θά διατάσω ν' απαριθμήσω στό σύγγρά μου όλους τούς άνδρες πού θάχω γνωρίσει ως τότε.

Ή δ ε ύ τ ε ρ η.—Τί θάρρος, Θεέ μου! Ή τ ρ ί τ η.—Τί ειλικρίνεια! Ή τ ε τ ά ρ τ η.—Τί μωρη!

